

Klods-Hans

En gammel Historie fortalt igjen

Ude paa Landet var der en gammel Gaard, og i den var der en gammel Herremand, som havde to Sønner, der vare saa vittige, at det Halve var nok; de vilde frie til Kongens Datter og det turde de, for hun havde ladet kundgjøre at hun vilde tage til Mand, den, hun fandt bedst kunde tale for sig.

De To forberedte sig nu i otte Dage, det var den længste Tid de havde til det, men det var ogsaa nok, for de havde Forkundskaber og de ere nyttige. Den Ene kunde udenad hele det latinske Lexicon og Byens Avis for tre Aar, og det baade forfra og bagfra; den Anden havde gjort sig bekjendt med alle Laugs-Artiklerne og hvad hver Oldermænd maatte vide, saa kunde han tale med om Staten, meente han, dernæst forstod han ogsaa at brodere Seler, for han var fiin og fingernem.

»Jeg faaer Kongedatteren!« sagde de begge To, og saa gav deres Fader dem hver en deilig Hest; han, som kunde Lexiconet og Aviserne fik en kulsort, og han, som var oldermændsklog og broderede fik en melkevid, og saa smurte de sig i Mundvigerne med Levertran, forat de kunde blive mere smidige. Alle Tjenestefolkene vare nede i Gaarden for at see dem stige til Hest; i det samme kom den tredie Broder, for der var tre, men der var Ingen der regnede ham med, som Broder, for han havde ikke saadan Lærdom som de To, og ham kaldte de bare *Klods-Hans*.

»Hvor skal I hen siden I er i Stadstøiet?« spurgte han.

»Til Hove for at snakke os Kongedatteren til! har Du ikke hørt hvad Trommen gaaer om over hele Landet!« og saa fortalte de ham det.

»Hille den, saa maa jeg nok med!« sagde *Klods-Hans* og Brødrene loe af ham og red afsted.

»Fader, lad mig faae en Hest!« raabte *Klods-Hans*. »Jeg faaer saadan en Lyst til at gifte mig. Ta'er hun mig, saa ta'er hun mig! og ta'er hun mig ikke, saa ta'er jeg hende alligevel!«

»Det er noget Snak!« sagde Faderen, »Dig giver jeg ingen Hest. Du kan jo ikke tale! nei, Brødrene det er Stads-Karle!«

»Maa jeg ingen Hest faae!« sagde *Klods-Hans*, »saa ta'er jeg Gedebukken, den er min egen, og den kan godt bære mig!« og saa satte han sig skrævs over Gedebukken, stak sine Hæle i Siden paa den og foer afsted hen ad Landeveien. Hui! hvor det gik. »Her kommer jeg!« sagde *Klods-Hans*, og saa sang han saa at det skingrede efter.

Men Brødrene red ganske stille forud; de talte ikke et Ord, de maatte tænke over paa alle de gode Indfald, de vilde komme med, for det skulde nu være saa udspekuleret!

»Halehoi!« raabte *Klods-Hans*, »her kommer jeg! see hvad jeg fandt paa Landeveien!« og saa viste han dem en død Krage, han havde fundet!

»Klods!« sagde de, »hvad vil Du med den?«

»Den vil jeg forære til Kongedatteren!«

»Ja, gjør Du det!« sagde de, loe og red videre.

»Halehoi! her kommer jeg! see, hvad jeg nu har fundet, det finder man ikke hver Dag paa Landeveien!«

Og Brødrene vendte om igjen for at see hvad det var. »Klods!« sagde de, »det er jo en gammel Træsko, som Overstykket er gaaet af! skal Kongedatteren ogsaa ha' den?«

»Det skal hun!« sagde *Klods-Hans*; og Brødrene loe og de red og de kom langt forud.

»Halehoi! her er jeg!« raabte *Klods-Hans*; »nei, nu bliver det værre og værre! halehoi! det er mageløst!«

»Hvad har Du nu fundet!« sagde Brødrene.

»O!« sagde *Klods-Hans*, »det er ikke til at tale om! hvor hun vil blive glad, Kongedatteren!«

»Uh!« sagde Brødrene, »det er jo Pludder der er kastet lige op af Grøften!«

»Ja det er det!« sagde *Klods-Hans*, »og det er den fineste Slags, man kan ikke holde paa den!« og saa fyldte han Lommen.

Men Brødrene red alt hvad Tøiet kunde holde, og saa kom de en heel Time forud og holdt ved Byens Port, og der fik Frierne Nummer eftersom de kom, og blev sat i Række, sex i hvert Geled og saa tæt at de ikke kunde røre Armene, og det var nu meget godt, for ellers havde de sprættet Rygstykkerne op paa hverandre, bare fordi den Ene stod foran den Anden.

Alle Landets øvrige Indvaanere stode rundt om Slottet, lige op til Vinduerne for at see Kongedatteren tage mod Frierne, og ligesom een af dem kom ind i Stuen, slog Talegaven klik for ham.

»Duer ikke!« sagde Kongedatteren. »Væk!«

Nu kom den af Brødrene, som kunde Lexiconet, men det havde han reent glemt ved at staae i Række, og Gulvet knirkede og Loftet var af Speilglas, saa at han saae sig selv paa Hovedet, og ved hvert Vindue stode tre Skrivere og en Oldemand, der hver skrev op Alt hvad der blev sagt, at det strax kunde komme i Avisen og sælges for to Skilling paa Hjørnet. Det var frygteligt, og saa havde de fyret saadan i Kakkellovnen, at den var rød i Tromlen!

»Det er en svær Varme her er herinde!« sagde Frieren.

»Det er fordi min Fader i Dag steger Hanekyllinger!« sagde Kongedatteren.

»Bæ!« der stod han, den Tale havde han ikke ventet; ikke et Ord vidste han at sige, for noget Morsomt vilde han have sagt. Bæ!

»Duer ikke!« sagde Kongedatteren. »Væk!« og saa maatte han afsted. Nu kom den anden Broder.

»Her er en forfærdelig Hede!« – sagde han.

»Ja, vi steger Hanekyllinger i Dag!« sagde Kongedatteren.

»Hvad be – hvad?« sagde han, og alle Skrивerne skrev Hvad be – hvad!

»Duer ikke!« sagde Kongedatteren. »Væk!«

Nu kom *Klods-Hans*, han red paa Gedebukken lige ind i Stuen. »Det var da en gloende Hede!« sagde han.

»Det er fordi jeg steger Hanekyllinger!« sagde Kongedatteren.

»Det var jo rart det!« sagde *Klods-Hans*, »saa kan jeg vel faae en Krage stegt?«

»Det kan De meget godt!« sagde Kongedatteren, »men har De Noget at stege den i, for jeg har hverken Potte eller Pande!«

»Men det har jeg!« sagde *Klods-Hans*. »Her er Kogetøi med Tinkrampe!« og saa trak han den gamle Træsko frem og satte Kragen midt i den.

»Det er til et heelt Maaltid!« sagde Kongedatteren, »men hvor faae vi Dyppelse fra!«

»Den har jeg i Lommen!« sagde *Klods-Hans*. »Jeg har saa meget jeg kan spille af det!« og saa heldte han lidt Pludder af Lommen.

»Det kan jeg lide!« sagde Kongedatteren, »Du kan da svare! og Du kan tale og Dig vil jeg have til Mand! men veed Du, at hvert Ord vi sige og har sagt, skrives op og kommer imorgen i Avisen! ved hvert Vindue seer Du staae tre Skrivere og en gammel Oldermænd, og Oldermænden er den Værste for han kan ikke forstaae!« og det sagde hun nu for at gjøre ham bange. Og alle Skriverne vrinskede og slog en Blæk-Klat paa Gulvet.

»Det er nok Herskabet!« sagde *Klods-Hans*, »saa maa jeg give Oldermænden det Bedste!« og saa vendte han sine Lommer og gav ham Pluddren i Ansigtet.

»Det var fiint gjort!« sagde Kongedatteren, »det kunde jeg ikke have gjort! men jeg skal nok lære det!« –

Og saa blev *Klods-Hans* Konge, fik en Kone og en Krone og sad paa en Throne, og det har vi lige ud af Oldermændens Avis – og den er ikke til at stole paa!